

LADISLAV KLÍMA

VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

filosofa Ladislava Klímy

Narozen 22.srpna 1878 v Domažlicích.
Otec úředník; mírný "blahobyť". Dva bratři,
dvě sestry; zemřeli všichni v dětských lé-
tech. Protivili se mi všichni až k hnusu,-
ne proto, že by byli hnusní,- proto, že stá-
li mně příliš blízko. Protivili se mně rodi-
če a nenáviděl jsem je skoro, ač nemohl jsem
si na ně stěžovat, proto, že se opovážili
být mně ještě blíž,- tak paradoxně infamně
blízko- Nenáviděl jsem v dětství všechny li-
di, každé pohladění nutilo mne až ke zvrace-
ní, zvláště proti všem mužským jsem měl vel-
mi vyspělou idiosynkrasii. Basovala na vro-
zeném opovržení. Analysuju-li své vzpomín-
ky,- již v prvních letech tohoto živůtku po-
ciťoval jsem sebe a lidstvo jako dvě spolu
válčící moci; a již v prvních letech podce-
ňoval jsem instinktivně svého nepřítele,-
považoval jej za nic. Již tenkrát byla mou
základní, všude, ranně mlhavě probleskující
a přitom mohutnou vlastností Vůle, stále se-
be objímající a vše absolutně komandující.
Těžko žít s ní dospělému, těžší dítěti...
Myslím, že u mých sourozenců byla vyvinuta
víc než u mne,- protože zemřeli... S tímto
údělem nemohl jsem se ovšem v rozkošném lid-

ském milieu - dokud jsem se trochu neorientoval, kde jsem se to octnul - dobře vyjít. Vypadal jsem rozhodně zpočátku hodně pitomý, směšný, stydlivý, kdo tím nebyl, je ordinérní zboží. Vedle toho zároveň: infernálně "svéhlavý" /"svéhlavost", opak "cizohlavosti", není než temná manifestace Absolutnosti v říši zvířat/, "neposlušný", "zločinný". Krad jsem kvůli kradení, udělal svým sportem rozbít v noci okna na pokraji Domažlic, klást kameny na železniční koleje, zapalovat mandelý obilí.- Ale v dospělosti jsem se nedopouštěl zločinů,- protože kde je nepřikazuje praktická nutnost, jsou jen malicherným uličnictvím - včetně války.- Ale měl jsem i chvalitebné sklony: například vzpomněl jsem si, dvanáctiletý, jednou o půlnoci, že jsem ptáčímu mláděti, kterému jsem v polích pod křovím udělal příbytek, které jsem tam delší dobu pravidelně místo jeho rodičů krmil,- zapomněl toho dne dát žížaly, které jsem pro ně už připravil; vytratil jsem se a se žížalami jsem šel čtvrt hodiny - ptáče mrtvo...- a myslil jsem, že z toho zemru.- Nebo /tygr/... Eh, jak je dětství, toto ranní protírání si očí, blbé! A kdo v mládí byl "mlád", je blbec, ovce, která se stádem kolokol dobře vychází...

Nejmocnější pocity v dětství dala mně hudba. Zahřměla-li vedle kutálka, zledovělo mně tělo mražením, že se zstalo necitelným, oči se ztměly, chytal jsem se něčeho, abych nepadl.- Půl druhé hodiny šel jsem, čtrnáctiletý, hlubokými závějemi do vesnice, kde, jak jsem věděl, bude pohřeb s hudbou. Od desátého roku trávil jsem celá polodne sám v polích a lesích- a o něco později celé noci. V celém životě jsem nepoznal afekt nudy,- leda jeho analogon- a vždy ve společnosti... Stádní idioství, zvané škola, uloupilo mně přinejmenším třicet procent mé duševní síly,- ale s tím dlužno vždy počítat,- z člověka zbuďte vždy jen fragment jeho- Stydím se říci, že jsem studoval až ke konci vždy s vyznamenáním a že jsem měl z mravného chování vždy první známku.-

V patnáctém roce procítla, jednoho osudného odpoledne, rázem a děsivě má dosud spící snící podstata pod jednou ze svých forem: musit násilně myslit o nemyslitelnostech. Zbytek dne a celou noc svíjel jsem se v křečovitém myšlení o desetitisícinách milimetru - nutný následek základního "instinktu": jsem všemocný- nebylo možno vůli zastavit, dokud blahoslavené tělo neudělalo tomu konec. Od té

dobý mne to ani na minutu zcela neopustilo; nesčetněkrát jsem myslel, že podlehnou- nejstrašnější nádeník boží- osmnácti hodinám nejtěžší denní práce, zdánlivě pro nic, za nic. Teprve po devatenácti letech slavil jsem velké vítězství- mé myšlenkové křeče, které jsem považoval dlouho za nemoc, jako by je za ni považovalo celé- aspoň evropské lidstvo, byly, po neuvěřitelných machinacích, do té míry přitlačeny k zemi, že pozbyly hrozivosti... Bylo zapotřebí devatenácti mých letlet, permanentního svíjení, dusení se a hrůz, aby uzrály sladké plody... Jen tímto způsobem jde lidstvo, jde všechno v našem malém vesmíru kupředu.

Sedět ve škamnech a něčím takovým být každou vteřinu zmítán- to nejde zcela dobře. Neměl jsem ještě energii praštit tím školským svinstvem- osud udělal to za mne. Během osmi měsíců zemřela má matka, babička, teta a zbylá sestra; já systematicky jsem hanobil kříže v okolí města, dělal skandály v kostele, rozhazoval v nedostatku pum anarchické letáky atd.--, až jsem byl vyhozen v I. semestru septimy ze všech cislajtanských učelišť- proto, že jsem nazval ve školní úloze, v neznalosti historie, Habsburky -myslím- prasečí dynastií. Zesnulý pan ředitel

gymnasia, který to energicky prosadil, stal se tím jedním z největších dobrodinců v mém životě. Půl roku jsem byl volný, pak svolil jsem k tomu, abych hnil dál na lavicích záhřebského gymnasia. Nikdy jsem nebyl smrti blíž, než tam. Po vysezení jednoho semestru odejel jsem rázem do Čech, rozhodnut, že do žádné školy už nevčkročím a žádnému povolání se nebudu věnovat. Stačily dvě minuty hovoru s mým moudrým otcem a shodli jsme se na tom a nikdy později nebyla o tom mezi námi řeč. V Modřanech, kde si koupil meztím usedlost, zůstal jsem asi tři roky- rokles a lesy byly spíše mým domem než příbytek otcův; vedl jsem hlavně přípravný boj na život a na smrt s primitivním problémem o svobodě vůle. Jakmile jsem dovršil osmnáctý rok, byl jsem zplnoletěn a dostal malé dědictví po matce a sestře. Rozpočítal jsem si, že budu moci z něho obstojně žít osm let- o rok jsem se zmýlil-, opustil jsem, jedenačvacetiletý, otce, zároveň s jeho druhou manželkou, čtyřiačvacetiletou, která se ovšem se šedesátníkem nemohla dobře shodnout. Bydlil jsem do čvacátého šestého roku střídavě v Plzni, Eisensteině, Curychu, tyrolském Landecku. Jelikož paní Klímová zapatrovala všechno pro domácnost nutné, nebylo

mně vůbec třeba s lidmi se stýkat. Mými jedinými společníky, milostnými, byly spousty koček. Co z viditelných bytostí mám nejraději, jsou hory, mraky a kočky - a snad přece také ženy. Moje hlavní činnost po léta, kdy se jiní hmoždí zkouškami a zahajováním kariéry, byly věčné procházky ve hvozdech, hledání nymf a halucinačních zámků, válení se nahým tělem na mech a ve sněhu a strašné boje s Bohem, který si usmyslil žít bdě jako člověk... V Tyrolsku dobyl jsem na celé čáře předběžných nutných vítězství, - též proto, že jsem si tam navykl kouřit. Nebýt toho, nežil bych dnes. Rozhodl jsem se tam hlavní výsledky mého dosavadního myšlení co nejstručněji publikovat - z důvodů hlavně peněžních, proti své zásadě, známé u před Sokratovských filosofů, dnes paradoxní: žít jen svému sebezdokonalování a za okolností, ve stáří, sdělit lidstvu jedním jediným spisem výsledek svého života. Přestěhoval jsem se na Smíchov a tam napsal Svět jako vědomí a nic - v dvacátém šestém roce. Jelikož jsem se hned po vyjití knihy roku 4 přestěhoval do Záběhlic u Zbraslavi a po měsíce žádné noviny nečetl a s nikým nemluvil, nevím dodnes, zda na ni aspoň jeden pes zaštěkl. Teprve

asi za půl roku věnoval jí pozornost E. Chalupný, což mělo později pro mne ohromné a příznivé následky. Později jsem byl ve Zbraslavi, aspoň večer v hospodách, poprvé trochu společenský, - jaké neuvěřitelné věci dovede s člověkem jeho strážný tropit! Roku 6 na Vinohrady. Tam jsem si pomáhal zuřivým psaním aforismů, abych se neza dusil, - společnost žádná. Peníze chýlily se ke konci. Přijal jsem nabídnutí otcovo, abych přestěhoval se do Modřan /r. 1906/. Půl druhého roku psal jsem zuřivě jen beletrie - den co den dva až tři tiskové archy, s nevýslovnou radostí - moje nejvlasnější usnulo některé dny skoro tak, jako spalo do mého patnáctého roku; ale byla to nejpříjemnější doba mého života - 1908 na jaře poznal jsem, že se odchyluju - a vrhl jsem se - stydím se - teprve teď a plnou parou na systematickou praktickou (zcela) filosofii. Výsledky ohromné rozkoše, ještě větší než při beletrizování, ale také těžší a palčivější. V zimě roku 1909 zemřel otec - právě když došly poslední pohledávky, které jsem měl u něho. - Zdědil jsem po něm jeho baráky. Byly na nich dluhy, ale při prodeji mohl jsem odnést deset až dvanáct tisíc zlatých čistých, kdybych se byl o to aspoň trochu staral. Ale právě tohoto roku

a následujícího dostoupil jsem vrcholu svého dosavadního života: našel a parciálně ~~m~~ ^{si} přisvojil si Deoesenci. Kdo myslí, že v tomto stavu možno věnovat denně jen pět minut praktické prasečnině, nemá ponětí co je vyšší duševní život. Anaxagoras- jenž tohoto stavu nedošel- zanedbával naprosto svůj statek. Když mu radili, aby ~~aby~~ aspoň trochu svého času věnoval praktickému, nechce-li přijít na mizinu, řekl: Jak bych to mohl udělat já, jemuž kapka moudrosti je milejší než kádě zlata!- Měl jsem z prodeje asi tři tisíce pět set zlatých. Na podzim IO přestěhování do Vršovic. Předsevzetí: absolutním ovládnutím intelektu docílit plně Nejvyššího... Dvě léta nesýchaného znásilňování myslících procedur- mnohé hodiny ležel jsem například zkřehlý na sněhu v křečích.- Cíl tak zdánlivě blízký, jen po něm sáhnout- stál za risiko každé katastrofy. Nedosažen; zato sestoupil jsem tenkrát, hlavně fyzicky, nejhloub v dosavadním životě. Zachránil mne alkohol, rum a nerozředěný líc; až do dneška jsem zachrancům věren. Druhá půle dvanáctého a třináctého neviděla mne střízlivým ani minutu. Ale mohl jsem se tenkrát při tom zabývat vším možným- byl jsem nováčkem. Koncem 1913 do

Horoušánek s paní Klímovou a výtečným panem K.Vaníšem, jejíž si po vypuknutí války vzala za manžela. V létě 1915 pak se zcela prázdnou kapsou do Vysočan, kde s dvěma menšími přestávkami od té doby bydlím dodnes v hotelu Krása u znamenitých páňů manželů Pučálkových. Prostřednictvím dr.Antonína a inž. Jaroslava Kříže stal jsem se po měsíčním pobytu ve Vysočanech řidičem lokomobily na čerpání vody z regulované Cídliny v Žiželích a hned jsem ji řídil, ač jsem o tom nevěděl absolutně nic. Dva měsíce, docela dobře to šlo, pak jsem dal výpověď, vrátil se do Vysočan. Přes rok bez zaměstnání -ačli nenazve-li se tak- z vnější činnosti- psaní a ustavičné chlastání, hlavně s obdivuhodným říšským Němcem Fr.Böhlerem. Poprvé v životě stýkal jsem se tu s určitými lidmi každodenně- vesměs s Němci- jako později se Židy. V listopadu stal se opatrovníkem malé továrny, úplně opuštěné. Moje opatrování omezilo se na ustavičné pití. Ani mně po celou tu dobu nepřišlo na mysl, že bych mohl na továrnu dohlédnout. Bylo to hezké, měl jsem největší byt v Praze, samojediný stále, plat, palivo a světlo k tomu. Že jsem nehlídal, bylo právem za zásluhu, že moha mnohé

cenné věci ukrást a prodat, velmi lehce, neukrad jsem, trouba, docela nic, až na to, že jsem jim vychlastal flašku éteru.-

Vůbec všechna má dosavadní zaměstnání byla čirou farčí. Domácí pán, který se o své baráky naprosto nestaral, strojník, nemající potuchy o stroji a navštěvující jej - třeba se s ním velmi rád mazlil, když se mu zlíbilo -, a i následující můj charakter: kompaňon a dílovedoucí výroby tabákové náhražky- omezovalo se na chlást s řečeným Böhlerem, mým kompaňonem. Roku 1917 v srpnu dal jsem totiž továrně výpověď a za tři měsíce začla ona "výroba", která trvala do léta šestnáct a vynesla asi 500 K, sežravši asi 20.000. Po skončení válčičky psal jsem trochu do novin- díky panu Kodíčkovi... Nová farče, stejně jako mé dva filosofické spisy i oba Matějové. V létě roku 18 rozhodující vítězství jak v praxi, tak v teorii; nic podstatného se na mně /mém názoru/ od té doby nezměnilo a nezmění; výraz, neúplný, ale přece jakýs takýs ve třech posledních Diktátech Traktátů a Diktátů. Od té doby vládl Dionýsos,- čímž je u mne ovšem řečeno, že jej udělal Bůh boha, scilicet Ego u mne svým místodržitelem -- Tak daleko to došlo, že utrpěl jsem jediný úraz svého života:

fracturam radii sinistris, když jsem, ožralý, běžel o půlnoci po náledí ze Smíchova do Vysočan- listopad roku 19 /31.říjen/. Přibýlo přátel... Nebylo by bývalo potřeba psát do novin, kdyby rozený eremita byl tu a tam aspoň vyhověl některému pozvání, kdyby byl na důležitý dopis odpověděl dříve než za půl léta,- tatáž procedura jako s dědicitvím po otci.- Jak jsem strávil rok 20 ?... Jen v překrásném, alkoholem i holkami, vdánými i nevdanými, zesilovaném stavu Sebeobjetí.-

V květnu 1921 Böhler odstěhoval se do Německa- často se o něm zmiňuju, proto, že byl, v nejhorší době, zcela z nebe spadlá Vorsehung- a snad můj jediný dosud přítel /můj skvostný a mne trochu chápající otec oproti jemu každým tahem nepřítel. A jeho manželka stejně./- V létě téhož roku pracoval dr.Dvořák a já na chvalně známém Matějovi. Nepilo se tak intenzivně jako s Böhlerem, zato extenzivněji- po měsíce denně do rána a déle. /Nejintenzivněji i nejextenzivněji chlastal jsem v ž d y c k y s á m - aby snad některý blboun někdy neřekl, že mne pan X.Y.svedl./ Matěj Poctivý byl dáván 1922 - 22.2.- asi měsíc poté

Traktáty a Diktáty. Matěj Poctivý vynesl mně aspoň něco, Traktáty a Diktáty dosud mám zálohu Chalupného 1000 K - nic. Chlastání dostoupilo, bohům díky, vrchole. Zimní spánek. Koncem roku 22- poprvé boj proti tomu- bylo to hrozné. Smysl roku 23 /nemluví o intimissimech/ boj proti záchrancům života alkoholu, který hrozí jej pak zničit. Jde to, třeba stěží. Jinak: vyplněn /tento rok/ spolupracemi s Dvořákem /z větší části/. A rok 24 až do dneška /2. února/ křečovitě heroický boj proti všemu- jakých jsem ostatně v životě poznal pět až šest. A zevní situace stále tatáž.-

Můj život charakterizuje- ze zevní stránky neodvislost, žádné "povolání", možnost žít pro sebe za všech okolností;- vlastně jsem byl vždy poustevníkem... Tři periody -zevně- v mém životě: prvních tak sedmáct let školské sviňárně nemožno ovšem dnes vůbec uniknout, nemá-li člověk otcem Nietzscheho, "povyšeného" na trůn,- ale mimo školu byl jsem neobyčejně svobodný, díky oboum mým moudrým rodičům, kteří podivuhodně nějak vycitovali, co mé intimissimum potřebuje; dále: zas tak asi sedmáct let- doba, kdy mladí muži biflují a pachtí se po pro-

tekci a smrdí v otroctví různých byrů- byl jsem "soukromník" zcela volný k poustevnictví.- /Jisté analogon: Schopenhauer; škoda, že jsem zdědil ne třicet tisíc rýnských, ale jen tak jedenáct tisíc zlatých/; třetí perioda: trvá dodnes: "s o u k r o m n í c t v í" z a a b s o l u t n í h o n e d o s t a t k u p e n ě z - za totální lhostejnosti k nabývání jich, ustavičné "nedbalosti", ponechávání všeho "osudu" neboli Providenci /nikdy nikoho o peníze nežádal, kdo mně dříve od sebe neřekl, že jeho kasa je mně vždy otevřena; od žen nic nepřijal, přes četné slibné nabídky a přes mou extrémní tíseň- počínal jsem si namnoze jako milionář, nevěda, zda za čtyři dny všesechno nepraskne/. A šlo to a jde to- jak, čerti vědí... Byla to řada mých přátel /víceméně/, která je hlavní příčinou,- a jsou to /po abecedě/ hlavně: Bitterman, Böhler, Březina, Dvořák, Fidler, Chalupný, Kříž /dr./, Kodíček, Pavel, Srb, Zlámal - ale - ale - Ovšem, že jsem také sám něco vydělával,- ale předně všechna má fraškovitá škandální "povolání" nebyla nic.⁺ Ostatně pociťuju každé "vydě-

⁺/ I mé spisování. Učinil jsem si v dvacátém roce pravidlem nic nepublikovat - leda

lané" peníze za smrad smradů, každou sociální práci za bezectnost bezectností- nutný následek toho, co praveno o antagonismu, o ošklivení si lidí v mém dětství... Snesl bych rád robinsonské živení se- nebo vyděláváníí loupením, ale než brát 31.gáži- desetkrát čestnější přijímat dary od malých mecenátů. Nu, snad jsem i loupil- v lidstvu je loupení jediné čisté koupení.

Můj celý život byl takové důsledné odchýlení se od všeho lidského, žití, od prvních počátků jen pro sebe a od 31.roku jen pro Sebe, že nevím, najde-li se v dějinách /ne u velkých zapadlých/ příkladu. Šel jsem vždy jen po jedné cestě- a můj život má naprosto jednotný ráz. N e m o h u se odchýlit, i kdybych chtěl,- pojem Herakleova rozcestí je mně špaňelskou vesnicí. Jak malý byl Herakles, když jej mohlo pokušení jen ovanout! Jak malý Kristus, pokoušený, vůbec! ďáblem! Nutno mít podobné věci tisíciletí za sebou. řekl jsem si sice několikrát, když mně praktická voda tekla do bot: zapomeň na své bláz-

až ve stáří jedinou velkou knihu /"předsokratovští" filosofové,- po nich se stalo spisovatelství řemeslem/. Ale špatné hmotné poměry nutily k jinému.

nění, žij aspoň nějakou dobu jako ten všechen instinktivní dobyteček, jako jsi -aspoň většinou- žil, když ti bylo sedm let- aspoň tak- zkoušel jsem i okamžik /jedenkrát trval dokonce dva dny/, půjde-li to,- směšnost směšností! Jako by jestřáb chtěl žít pod vodou jako kapr! I kdybych chtěl, nemohl bych, i kdybych mohl, nechtěl bych... "Ústup," povídá Grabbeův Wellington, "je ze dvou důvodů nemožný: předně nedovolí ho naše čest a za druhé les Soignéeský." Věc je pak ovšem na pováženou; mohu říci o sobě, od mého patnáctého roku, totéž co Nietzsche: "Ich bin immer am Abgrund."- A myšlenka sui occisionis provází mne stále sladce, věrně jak hál- Trvá to třicet let a nejsem tím v nejmenším unaven.- Vše praktické muselo při tom ovšem zcela pochořet,- a kdybych^{byl} jen minutu vážně pomyslel na "praxi", chci tím zde říci hnůj, ať by to byla nějaká kariéra nebo napoleonské aspirace, byla by to bývala bezpříkladná neenergičnost ode mne. Má Nađenergie spočívá v exemplárním nedostatku toho, co lidičky nazývají energií. Mám dost energie vstát pro nic za nic, jak pecus říká, o půlnoci z postele a jít jeden, a půl hodiny studenou nocí, abych viděl, jaká je v noci nálada kol pomníku héra Šchwerina u Štěrbol; ale až do mého

třetího roku neměl jsem dost energie říci chodci, s nímž jsem se potkal: Kudy se jde tam a tam?... Udělal jsem to často ovšem, ale vždycky měl při tom pocit, jako bych hovna žvykal. Ona charakteristika dětství... Až do dneška to rostlo; dílem stal jsem se však otupělejší, dílem rozumnější. Nezná dosud lidstvo podobné Umwertungen der Werte./Má hlavní s l u ž b a : podomek, otrok koček.../

Že jsem ani v posledních jedenácti letech nepošel -a i dřív, v bezstarostnosti, jak řečeno, mohlo to být- každý okamžik /nejhorší v roce 1911, kdy žije bezstarostně- jsem se pár měsíců jenom potácel/-, má mimo uveřejněné ještě tři příčiny: 1/umění zacházet s lidičkami; 2/mé naprosto singulárně zdravé tělo-, jemuž ani nejstrašnější, "nejnezdravější" ataky ducha⁺ nemohly podstatně uškodit...; a 3/anděl strážce- anebo "genius" atd.- A vlastně ještě, za čtvrté, moje filosofické zkamenění.

+/ v podstatě zdravého jako tělo. Ale to boží -to nejzdravější- musí produkovat ve zvířecím bytí to nejnezdravější. Staly se podobné případy v lidstvu samozřejmě často. Všichni takoví zahynuli. Má Proprieta: smíření božské energie se zvířecí.

A d p r i m u m: Našel jsem modum vivendi se všemi lidmi- bázuje na jisté lásce /showivavé/, vylpynuvší z absolutního opovržení-následek: za deset let neměl jsem- zevnějškem často rošťák, s rošťáky se stýkající, nejmenší vážnější rozepře s lidmi- vyjma jeden přípaďeček, kdy jsem byl ve zcela abnormálním ~~xx~~ a samozřejmě ožralém stavu /bezprostředně po nachlastění se denaturovaného spiritusu/. Všichni lidé mají mne rádi... a já vím proč-, jsou všichni, nevědouce to, metafysikové- a já jsem metafysik katexochén.-

A d s e c u n d u m: Emerson praví o Napoleonovi: "Takového těla bylo třeba a takové bylo stvořeno: tělo, které dovedlo šestatřicet /?/ hodin sedět v ~~kxxxkx~~ sedle nepřetržitě, v mrazu a vedru, bez jídla, pití, spánku" /lajďacky citováno/. N a p o l e o n často byl -třeba lehce- churav; já nikdy, influenzu jsem měl, asi dvanáctiletý, asi dva dny- nebyl bych ji dostal, kdybych byl tenkrát mohl vše dělat, co mně mé instinkty ~~vedly~~ velely: -a pak nic už! Obyčejná /i senová/ rýma a bolest zubů neplatí snad za nemoce. Chtěl jsem si tu a tam uhnat nemoc,- nejde to- ~~xx~~ ovšem nevezme-li člověk cyankali,- dvacet stupňů pod nulou celou noc v tuhém mrazu, víchru

vichru,- a v letním oděvu,- nic- /mimocho-
dem: zima mne přece vždy zlobila- největší
vedro nikdy; čím parněji, tím je mně lehče-
ji,- jako kočka, která v největším parnu si
vleze na pec, lehnu si při 34°C ve stínu
ještě s kanibalskou rozkoší na slunce a pře-
ju si: výš, výš! Nikdy nějaké umdlení při
největším středoevropském parnu a rekordních
chůzích/. Chlastal jsem vođu, kterou byli u-
mýváni neštovičníci, snědl vuřty, z kterých
zbyli téměř jenom červi, pil vody, po kte-
rých by normální člověk aspoň těžce onemoc-
něl,- odstonal jsem to jen^{om} dvoudenním dia-
ré.- Lékaři by pošli hladem, kdyby všichni
pacienti byli jako já, stejně ovšem advoká-
ti, úředníci a podobné funkce, zbytečné u
zdravých a moudrých lidí, kterých je ovšem
stíží pět v Evropě... Dobrá byla zdatnost
mého těla za posledních deset let,- kvůli
spořivosti: od roku 15 spím jen v nevytápě-
ných místnostech,- jak jsem oblečen, zdra-
votnický a estetický, je mně fuk, a 4 Kč na
stravu stačí každému člověku: jísti j e n o m
syrové věci: to slouží stejně zdraví jako
kapse. Vařit znamená: promarňovat čas, zba-
vovat potraviny důležitých "vitaminosních"
součástí, činit je m é n ě chutnými a pla-
tit za ně dvakrát až dvacetkrát víc.- Delší

dobu jedl jsem pouze: syrovou mouku /eventuelně namočenou pšenici nebo hrách/, syrové maso, syrové vejce, mléko, citrony a syrovou zeleninu; a byl jsem při tom ideálně zdrav- a žádný milionářský gurmán neblil s takovou rozkoší při svých ústřicích a podobných lejnech, jako já jsem trhával zuby své kilo syrového koňského masa... Něco si ošklivit- neznámo. Ukraď jsem jednou kočce zakousnutou myš a sežral ji, jak byla, s chlupy a kostmi- jako bych byl jedl knedlík.- Urazil jsem během 21 hodin v Tyrolsku 98 km a byl bych mohl zbývajících /do jednoho dne/ tři hodiny bez odpočinku jít... Atď.- Dlouho o tom mluveno- je to povinné důkuvzdání mému tělu, které dělalo vždy divy obětí pro nezdárného ducha. Za poslední rok, po příšerném konsumu alkoholu, nepocítil jsem vůbec tělesné bolesti -až na tlacení bot. Ani rýmu jsem po několik let už neměl. Vojákem jsem, přes sedm odvodů, nebyl, ačkoliv jsem byl jeden z nejzdravějších lidí v Austrii, a má jediná tělesná vada, že jsem při 175cm vážil jen 62-65kg. - Kdo věří, že mens sana in corpore sano, nesmí mne zařadit mezi psychopathologické lidi.

3/ Má základní rozumnost zesílena šest-

náctiletým nepřetržitým praktikováním filosofie. Naučila mne lépe snášet a jednat účelněji, bez předsudků a afektů a skrupulí; považuju za lhostejné vše, co v praktickém životě dělám, a mám-li hypertrofickou sociální hrdost, mám ještě větší sílu přivádět ji k mlčení. V š e c h n o v praxi je bezectné. -Moje zuřivě vášnivé praktikování filosofie nebylo marné.- Říkal jsem si sice až do čtyřicátého roku, že jsem zde ztroskotel- nedosáhnuv na dosah ruky ležícího Cíle cílů: věčné, klidné, nezranitelné Radosti a Záře- nedosáhnuv vše, myslil jsem, že jsem nedosáhl nic. Ale třeba ne vše, přece jen m n o - h o . Mám právo nazývat se filosofem aspoň takové jako Xenokrates, Diogenes, Epiktet- - A žiju v nepřírovnatelně horších podmínkách- Když jsem onomu Böhlerovi řekl, že jsem Cíle naprosto nedosáhl, když on mně odpověděl: "Kdo jiný od vzniku lidstva než ty?", vysmál jsem se mu. Ale později chápal jsem stále víc, že měl trošku pravdy. Absolutnost /kterou jsem já skrz naskrz/ opovrhuje každou relativností. Já vede k sebe- podceňování já.- Nejsem nic jiného než ustavičné /často, přechasto i ve snu/ práskání bičem mé Absolutní, absolutně komandující a do věčnosti v Sobě se koupající vůle.

a zběsilý, "nerozumný", ale vždy víceméně poslušný rej myšlenek a všech duševních stavů,- můj život největším bláznovstvím, donkichoterií, jaká myslitelná,- proto, že je zároveň maximálně racionelní,- proto ještě žiju, "měsíček" spadlý na zem, jehož jediná činnost, ani minutu neustávající, byla důsledné pracování proti podmínkám animálního života.- Není afektu, který by měl dnes dvě procenta moci nade mnou. Jsem od přírody velmi vzteklý,- po léta nepocítil jsem zlost - leda že si zasakruju, nemohu-li déle navlíct si obojek na krk; jsem ke všem lidičkám vtělená mírnost a laskavost. Afekt strachu jsem skoro zcela zapomněl,- nanejvýš mne ovane, pomyslím-li si, že najdu v hospodě milého človíčka, který má ve zvyku dávat se se mnou do řečí. Ale strach, větší ovšem strach, byl mně i dříve neznám; nepamatuji se, že bych se byl kdy strachem třásl, ba i zbledl - zato vztekem jsem býval bledý příliš často. Při mých nočních procházkách pustinami nikdy mne nenapadlo vůbec si všimnout, šel-li někdo proti mně nebo za mnou,- šel jsem pravidelně mimo, a teprve když jsem slyšel kroky doznívat, uvědomil jsem si někdy, že jsem kohosi potkal;- ale je poučné pozorovat noční chodce v polích- což teprve v lesích:

skoro všichni počínají si jako zajíci,- zde lze pozorovat, že lidstvo sestává vesměs z kompletních bab.- Přání, tužeb, žádostí skoro už nemám,- leda momentálních, které ihned zemrou po narození; platí i o starostech. Lítost, "výčitky svědomí", pocit viny, závist, žárlivost- věci mně odjakživa naprosto neznámé; patří patrně jen dobytku; soucit se zvířaty ohromný a trapný, ale z devadesáti procent přemožen; s lidmi -skoro žádný; ale nic nejsem než misantrop,- mám lidi naopak zvláštním způsobem rád- podobně tak jako vši. Kdybych mohl jedním rázem zničit celé lidstvo -vesele, beze hněvu, jen z "übermuthu"-, nerozpakoval bych se ani vteřinu,- ve vědomí, že ve Všejsoucnosti znamená nekonečně méně než jedna bakterie proti ostatnímu tvorstvu země,- a že i Všejsoucnost je- Nihil; t o m u se říká umět hledět- č i n e m umět hledět na vše sub specie aeternitatis, - k čemuž radí vedle jiných Masaryk.- Nepříjemných afektů mám tolik jako málokdo; ale chci je a jsou mně, kde ne milé, aspoň snesitelné. Příjemných s k o r o stejně teď - dřív někdy dokonce víc- takových chvílí slasti, libovolně kdykoli vyvolatelných a pak spontánně lavinou rostoucích, že jsem se jich bál, aby mně nezabily... Ale všecko,

všecičko poslouchá jen Vůli. Není duševního stavu, který ve mně trvale za tři vteřiny nezmlizel, když chci. Stal jsem se- a jsem i ve svém nynějším vysokém alkoholismu stroj. "Duševní petrefakt"- nazval mne Böhler, a já to pociťuju jako snad největší lichotku dosud - proti všemu modernímu nazírání.

Ad 4/ Že existuje "transcendentální úmyslnost ve Všeďení" /Schopenhauer/, - to chtěl bych na základě mého života dokázat neméně pádněji, než je dokázána kterákoli vědecká these. - E m p i r i c k y - o teoretických důvodech nemluví. Se mnou myslila to tato úmyslnost dosud rozhodně přátelsky- něco nemalého se mnou chtěla, jinak by nebyla dělala tolik zdánlivě zbytečných věcíček /některé lidé vede zlomyslně až k jistému bodu, kde jim virtuosně zláme vaz/. Zachránila mne mnohokrát - mne oslepivšího se- před smrtí, dostal jsem se, běže téměř a na zenit hledě, v Alpách až na kraj propasti,- vím, že jsem ji nemohl vidět-, a přece náhlý jakýsi šok hodil mne nazpět- krásný pocit: ještě krok- a letíš tak 500m dolů-... V nejtemnějších nocích lezl jsem po skalách,- když jsem se pak ve dne na ně díval, udělalo se mně nevolno,- ve dne nebyl bych chtěl po nich se šplhat- A takový charakter má celý můj život. Fortuna měla mne

ráda,- a jsem na to nejvíce pyšný- jako Sulla. A dle všeho má se mnou ještě další úmysly- Různé mračné přehánky, například teď alkohol, neznamenaají vůči její přízni nic... A není nikomu radno, aby se mně stavěl v cestu... Příkladem dost, počínaje smrtí mých příbuzných- Jsem vůbec nebezpečný člověk... "Nešťastné město," praví má Argesteia, "ke zkáze určené, nevinné- leda jen mystickou vinou, že přihlíželo ponížení Vznešeného /héroa Fabia, jenž tam byl profesorem filosofie/. Běda tomu, kdo byl jen svědkem potupení velkého, dvakrát běda tomu, kdo nečinně přihlížel,- třikrát tomu, kdo nepomáhal. Lépe by mu bylo, kdyby se nebyl narodil..."

Mohl bych klidně ukončiti tento sen- vše hlavní jsem udělal a myriády let přikulhají teprve pomalu za tím, co jsem myslil /ne napsal- což je vedlejší/. Vytvořil jsem vše, co jsem chtěl /v s o b ě - což je hlavní/, a -přece ne. Jsem zimní strom hotový,- ale mohu se ještě obléci listy, květy a plody- už v tom snu /opět: hlavně pro m n e - teprve v druhé řadě literárně/. Osud, jak se zdá podle všeho, má se mnou ještě něco za lubem. Může se stát.- Ale k rozzelenání je nutné jaro. Že nepřichází dlouho,- dobře; předčasné jaro nebývá dobré; a kdo žije ve věčnosti, není nedočkavý.-

F i n í s

P.S. Zapomenuto na veledůležitě:sexuální. Vyjma několik návštěv v bordelech a potkáních v noci na mezích "nic vážného": ne že by se mně to nebylo líbilo, ale neměl jsem k tomu čas,- stejné jako k "povolání". Jinak jsem důsledně kdekteřou ženu na potkání poplácával..., aniž bych byl kdy od kterékolí nebo eventuelně přihlížejícího manžela dostal facku. Dělal jsem to ani ne tak proto, že mně to bylo příjemné, ale proto, že jsem to považoval za příkaz slušnosti a zdvořilosti,- instinktivně; jak pravila má královna nymf: "Ty hulváte nevzdělaná, vidíš tu třicet krásných žen a nemáš tolik cti v těle, abys aspoň jednu poplácal po prdeli." - Jinak hodlám ještě obohatit sexuální "patologii" odkrytím asi dvaceti "perversit", jí dosud neznámých: což znamená, žil jsem eroticky,- příšerně mnoho,- skoro jen ve fantasii.

Olomouc, konec 70. let